25/05/2022

Η Θράκη αποχαιρέτησε τον «ήλιο της Ποταμιάς» π. Μιχαήλ Σιριβιανό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ξάνθης και Περιθεωρίου

Τελέστηκε χθες, Τρίτη, 24 Μαΐου 2022, η εξόδιος ακολουθία του π. Μιχαήλ Σιριβιανού, πρωτοπρεσβύτερου του Ιερού Ναού Αγίων Αναργύρων και Αγίας Παρασκευής στην Ποταμιά Ξάνθης.

Της Ευγενίας Δίτσα

Η προσέλευση του κόσμου, που βρέθηκε στον ναό τη Δευτέρα, για να

αποχαιρετήσει τον μακαριστό ιερέα, ο οποίος ανακούφισε εκατοντάδες πιστών κάτω απ’ το πετραχήλι του, ήταν πρωτοφανής. Ο π. Μιχαήλ εκοιμήθη το Σάββατο, 21 Μαΐου, από παθολογικά αίτια, σε ηλικία 70 ετών. Η σορός του τέθηκε προς προσκύνηση στον ναό, που τόσο αγάπησε να υπηρετεί, τη Δευτέρα. Το ίδιο βράδυ εκεί τελέστηκε αγρυπνία σε πολύ κλειστό κύκλο.

Την ημέρα της κηδείας, το πρωί τελέστηκε Θεία Λειτουργία κι έπειτα εψάλη η εξόδιος, παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ξάνθης κ. Παντελεήμονος και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονος.

https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2022/05/video-da79116da7d977
https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2022/05/video-1653393428.mp4

Παραθέτουμε μόνο ελάχιστα από όσα γράφουν όσοι τον γνώρισαν:

«Γίνεται πανηγύρι στον ουρανό! Ένας άξιος λειτουργός στο θρόνο του Θεού ανέβηκε πάνω και τώρα άγγελοι ψάλλουν για κείνον! Ήμασταν τυχεροί που τον γνωρίσαμε και μπήκαμε κάτω απ’ το πετραχήλι του. Είναι μεγάλο προνόμιο να έχουμε δικό μας μεσίτη στο θρόνο του Θεού. Η λύπη για τον προσωρινό χωρισμό μας πρέπει να είναι κάτω από αυτή τη χαρά!»

«Αυτός ο ήλιος της Ποταμιάς, αυτή η σεβάσμια και ασκητική μορφή, αυτή η αλαφροπάτητη σιλουέτα με το φωτεινό βλέμμα όλο αγάπη, που μας ξεκαθάριζε το κουβάρι των σκέψεων και μας έβαζε πάλι στον Δρόμο, θα ζει πάντοτε μέσα στις καρδιές μας!

Καλό παράδεισο, πολυαγαπημένε μας πατέρα! Καλή αντάμωση!».

Τι είπε για τον μακαριστό ιερέα ο Σεβ. Μητροπολίτης Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων

«**Πατέρα Μιχαήλ, εκφράζω τις ευχαριστίες της τοπικής εκκλησίας, για όσα απλά ταπεινά, αθόρυβα, πρόσφερες, ξεκουράζοντας κάτω από το πετραχήλι σου πολλές ανθρώπινες υπάρξεις» «Ο Πατήρ Μιχαήλ, που έφυγε από αυτήν εδώ τη ζωή αφήνοντας ένα κενό στην τοπική εκκλησία, ανήκει πλέον στη θριαμβεύσουσα εκκλησία. Ένα κενό στην ενορία της Ποταμιάς. Ένα κενό στα πνευματικά του παιδιά, που είναι πάρα πολλά. Αλλά και ένα κενό στην οικογένειά του.**

Όταν ο Μέγας Βασίλειος εξέλεξε τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο Επίσκοπο σε μια μικρή πολίχνη, ο Άγιος Γρηγόριος παραπονέθηκε κατά το ανθρώπινο. Η απάντηση ήταν ότι τη μητρόπολη την αναδεικνύει το πρόσωπο που πάει και ότι η μητρόπολη δεν αναδεικνύει το πρόσωπο. **Έτσι κι ο πατήρ Μιχαήλ πήρε αυτή την μικρή ενορία και την ανέδειξε. Το πρόσωπο ανέδειξε την ενορία. Την κόσμησε, τη στόλισε, την ομόρφυνε, προσήρτησε πλήθος ανθρώπων.** Ακούσαμε πριν από λίγο τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, ο οποίος συνέταξε την ακολουθία την οποία τελέσαμε και λέγεται εξόδιος, γιατί τελείται στην έξοδο του ανθρώπου από αυτόν τον κόσμο, να λέει, "όντως φοβερότατο το του θανάτου μυστήριον". Όχι φοβερό, αλλά φοβερότατο, στον υπερθετικό βαθμό. Βλέπετε ότι και οι άγιοι της εκκλησίας μας μπροστά στο φαινόμενο του θανάτου στέκονται με μια απορία, με έναν θαυμασμό. Αλλά και ο ίδιος ο Κύριός μας όταν βρέθηκε μπροστά στον τάφο του φίλου Λαζάρου, δάκρυσε.

Λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, του οποίου και σήμερα τελέσαμε τη θεία

λειτουργία, για παρόμοιες περιπτώσεις φυγής ανθρώπων από τη ζωή, ότι “το απαθές απάνθρωπο”. Το να μείνει δηλαδή κανείς απαθής, ασυγκίνητος, μπροστά στη φυγή ενός ανθρώπου, είναι ξένο προς την ανθρώπινη φύση, είναι απάνθρωπο. Αλλά και “το πολυπαθές”, λέει, είναι αφιλόσοφο. Και το να πέφτει κανείς στην απελπισία κι αυτό είναι ασυμβίβαστο προς τη χριστιανική πίστη και διδασκαλία. Γι’ αυτό ακούσαμε πριν από λίγο τον Απόστολο Παύλο στο Αποστολικό Ανάγνωσμα, που απευθύνεται στους χριστιανούς της Θεσσαλονίκης, για παρόμοιες περιπτώσεις ανθρώπων που έχουν φύγει από τη ζωή. Τον ακούσαμε να λέει “αδελφοί, μην λυπείστε, ως οι μη έχοντες ελπίδα”. Δεν μας λέει να μην λυπόμαστε, γιατί είναι αφύσικο να μην λυπάται ο άνθρωπος, αλλά μας λέει να μην λυπόμαστε όπως λυπούνται εκείνοι που δεν έχουν ελπίδα. Και ποιοι είναι αυτοί που δεν έχουν ελπίδα; Αυτοί που δεν πιστεύουν στον Χριστό, αυτοί που δεν πιστεύουν στην Ανάσταση, αυτοί που δεν πιστεύουν στην αιωνιότητα, γι’ αυτούς τέλειωσαν όλα εδώ. Εμείς όμως έχουμε πίστη, βεβαιότητα, ελπίδα, ότι τα αληθινά τώρα αρχίζουν, όταν φύγουμε από αυτόν τον κόσμο.

Πατέρα Μιχαήλ, πριν από την τελευταία επέμβαση, μιλούσαμε στο τηλέφωνο· βέβαια είχε το πρόβλημα αλλά είχε μια διαύγεια, και στο μυαλό και στην ομιλία, κάποια στιγμή τα πράγματα άλλαξαν. Τον κέρδισε ο ουρανός. Ο τάφος του, μπροστά από το ιερό της Αγίας Παρασκευής, όπου ακούραστα δεχόταν για εξομολόγηση, επί σειρά ετών, το ποίμνιό του από ολόκληρη την ελληνική επικράτεια, μέχρι να αναπαυθεί και ο τελευταίος πιστός που περίμενε στο προαύλιο του ναού.

Πατέρα Μιχαήλ, εκ μέρους του ιερού κλήρου, των πνευματικών σου παιδιών, των ενοριτών της ενορίας της Ποταμιάς να σου πω ένα μεγάλο ευχαριστώ, να εκφράσω τις ευχαριστίες της τοπικής εκκλησίας, για όσα απλά ταπεινά, αθόρυβα, πρόσφερες, ξεκουράζοντας κάτω από το πετραχήλι σου πολλές ανθρώπινες υπάρξεις. Τώρα σε έχουμε ντύσει με πλήρη την ιερατική σου στολή. Έτοιμος, αφήνοντας το επί γης θυσιαστήριο να μετάσχεις στο ουράνιο θυσιαστήριο. **Εκεί που είναι συνεχής κι ατελεύτητη κι αέναη η δοξολογία του Παναγίου Τριαδικού Θεού. Κι από κει ψηλά να εύχεσαι για τα παιδιά σου τα φυσικά, αλλά και για τα παιδιά σου τα πνευματικά. Σου ευχόμαστε καλό κατευόδιο στην αιωνιότητα. Οι Άγιοι Ανάργυροι και η Αγία Παρασκευή που υπηρέτησες να γίνουν οι αγωγοί που θα σε οδηγήσουν στη Βασιλεία του Θεού. Καλή αντάμωση και αιωνία σου η μνήμη**».

Λίγα λόγια για τον ίδιον

Εκ Κύπρου προερχόμενος ο πατήρ Μιχαήλ, ήταν ένα από τα πέντε παιδιά του μακαριστού ιερέως Γεωργίου Σιριβιανού, που ευλογήθηκε τρία από τα παιδιά του —ο πατήρ Μιχαήλ και δυο του κόρες— αλλά και η πρεσβυτέρα, να αφιερωθούν στην υπηρεσία της Αγίας του Χριστού Εκκλησίας. Εκ Κύπρου και η καταγωγή της πρεσβυτέρας, με την οποία ο πατήρ Μιχαήλ μετά το πέρας των σπουδών τους, —στη Φιλολογία η πρεσβυτέρα και στη Θεολογία ο πατήρ— βιώσαντες το τραγικό γεγονός της εισβολής στη Μεγαλόνησο Κύπρο, εγκαθίστανται στην Ελλάδα, και ο πατήρ Μιχαήλ υπηρετεί ως ιερέας στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Πόρτο Λάγους, όπου με τον δικό του σιωπηλό τρόπο της ταπεινής εργασίας αρχίζει τις εργασίες αναστήλωσης της κεραμοσκεπής του Ναού.

Ακολουθεί η τοποθέτησή του στην Ενορία των Αγίων Κοσμά και Δαμιανού, στον προσφυγικό οικισμό της Ποταμιάς Ξάνθης, όπου επί δεκαεννέα συναπτά έτη ο πατήρ Μιχαήλ και πάλι σιωπηλά και αθόρυβα φτιάχνει το «πνευματικό του κονάκι», με την υψηλή φιλοκαλία που θεωρούσε ότι ταυτιζόταν με τη βαθιά ουσία της Ορθοδοξίας, στην οποία εφόρου ζωής είχε αφιερωθεί.

Ο Παπαμιχαήλ εκοιμήθη στα εβδομήντα του χρόνια, χαρίζοντας όμως στο ορθόδοξο πλήρωμα ένα ακόμη βαθύ βίωμα, τη συνειδητοποίηση ότι ο θάνατος δεν συνδέεται μόνο με τα συναισθήματα της απώλειας και του τραύματος, συνδέεται και με τα ευφρόσυνα συναισθήματα της Χαράς και της Ανάστασης, την Κατάνυξη και το Ιερό Δέος, όταν εκδημεί ένας ιερέας που υπηρέτησε επί γης Κύριον, τον Θεόν του, «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος του» και «ἀγάπησε τὸν πλησίον του ὡς σεαυτόν», ανακαινίζοντας εκ βάθρων τα χιλιάδες πνευματικά του παιδιά και οικοδομώντας στη μικρή ενορία της Ποταμιάς μια πραγματικά πρωτοχριστιανική εκκλησία, μια ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΗ.

Με πληροφορίες, βίντεο και φωτογραφίες από: xanthinews.gr, thraki.com.gr, www.paratiritis-news.gr